

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1310/2018
05.12.2018. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, Маје Ковачевић-Томић и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Светлане Текић, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Новом Саду КВ.644/18 од 06.07.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ2 897/18 од 20.08.2018. године, у седници већа одржаној дана 05.12.2018. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Светлане Текић, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Новом Саду КВ.644/18 од 06.07.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ2 897/18 од 20.08.2018. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Новом Саду КВ.644/18 од 06.07.2018. године одбачен је захтев окривљеног АА за понављање кривичног поступка окончаног правноснажном пресудом Вишег суда у Новом Саду К.бр.2031/10 од 25.05.2015. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 984/15 од 22.09.2015. године.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду КЖ2 897/18 од 20.08.2018. године одбијена је као неоснована жалба окривљеног АА изјављена против решења Вишег суда у Новом Саду КВ.644/18 од 06.07.2018. године.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости је поднела бранилац окривљеног АА - адвокат Светлана Текић, због повреда закона из члана 15. став 4, члана 16. став 4. и 5, члана 419. став 2, члана 437. тачка 1) и 2) члана 438. став 2. тачка 1) и 2), члана 439. тачка 2) и члана 440. ЗКП, те због повреда одредаба члана 32. Устава Републике Србије и члана 6. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, са предлогом да Врховни касациони суд применом члана 423. тачка 2) ЗКП ослободи од оптужбе

окривљеног или да укине побијана решења или да иста преиначи и дозволи понављање кривичног поступка.

Врховни касациони суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да су испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП).

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1.), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) овог законика мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

У конкретном случају, бранилац окривљеног као разлоге за подношење захтева за заштиту законитости наводи повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 2) ЗКП, при чему само формално означава ове повреде закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном, а суштински својим наводима у образложењу захтева оспорава оцену нижестепених судова о неподобности предложених доказа и чињеница да се на основу њих дозволи понављање кривичног поступка. Ово имајући у виду да истиче да предложени докази представљају нове доказе који указују да је чињенично стање потпуно другачије од чињеничног стања утврђеног у правноснажној пресуди, а што може довести до тога да окривљени буде ослобођен од оптужбе, као и да је погрешна оцена нижестепених судова да се понављање кривичног поступка тражи због околности које су већ биле предмет оцене суда поводом раније поднетог захтева за понављање кривичног поступка.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у поднетом захтеву, као разлог побијања правноснажних решења, само формално означава повреде закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном, док суштински указује на погрешну оцену чињеница, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због

повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браница окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног као разлоге подношења захтева за заштиту законитости наводи и повреде одредаба члана 15. став 4, члана 16. став 4. и 5, члана 419. став 2, члана 437. тачка 1) и 2), члана 438. став 2. тачка 2) и члана 440. ЗКП. Како наведене повреде не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Бранилац окривљеног захтев за заштиту законитости подноси и због повреда одредаба члана 32. Устава Републике Србије и члана 6. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, истицањем да је окривљеном повређено право на правично суђење.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слобода окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни касациони суд нашао да у погледу ових повреда захтев за заштиту законитости нема прописан садржај, па је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у овом делу захтев одбацио.

По налажењу Врховног касационог суда, остали део захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се не односи на побијана правноснажна решења, нити на поступак који је претходио доношењу тих решења, већ се искључиво односи на правноснажну пресуду која је донета раније и која је била предмет захтева за понављање кривичног поступка. Ово са разлога јер бранилац окривљеног у захтеву наводи да како из свих изведених доказа током поступка, а које суд није правилно ценио, произилази да су спорна роба и репроматеријал продати легално другом привредном субјекту, а не на „црно“ за готов новац, то је окривљени правноснажном пресудом морао бити ослобођен од оптужбе за продужено кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ.

Одредбом члана 482. став 1. ЗКП прописано је да против правноснажне одлуке јавног тужиоца или суда или због повреде одредаба поступка који је претходио њеном доношењу, овлашћено лице може поднети захтев за заштиту законитости под условима прописаним у том законнику.

С обзиром да из садржине овог дела захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног недвосмислено произилази да се исти искључиво односи на правноснажну пресуду којом је окривљени оглашен кривим за продужено кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези

става 1. у вези члана 61. КЗ, а да се не указује на повреду закона у побијаним правноснажним решењима и повреду одредаба поступка који је претходио њиховом доношењу (поступак од тренутка подношења захтева за понављање кривичног поступка па до доношења правноснажне одлуке о том захтеву), а што у конкретном случају, имајући у виду цитирану одредбу члана 482. став 1. ЗКП и чињеницу да је бранилац окривљеног захтев за заштиту законитости формално поднео против правноснажних решења Вишег суда у Новом Саду КВ.644/18 од 06.07.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ2 897/18 од 20.08.2018. године, којима је одбачен захтев окривљеног за понављање кривичног поступка, једино може бити предмет поднетог захтева за заштиту законитости, то је Врховни касациони суд поднети захтев и у овом делу оценио недозвољеним.

Са свега изложеног, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 482. став 1, 484. и 485. став 4. ЗКП, Врховни касациони суд је одбацио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Светлане Текић.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

Председник већа-судија
Веско Крстајић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић